Cuviosul Paisie Aghioratul - Hrănitorul pustnicilor

Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei (6 decembrie, 9 mai şi pe 29 iulie):

https://www.academia.edu/43074421/Sf%C3%A2ntul_ierarh_Nicolae_arhiepiscopul_din_Mira_Lichiei_6_decembrie_9_mai_%C5%9Fi_pe_29_iulie_

https://archive.org/details/sfantul-ierarh-nicolae

***

Materiale despre Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ier-Nicolae-din-Mira-Lichiei

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2ntul+ierarh+Nicolae

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sf%C3%A2ntul+ierarh+Nicolae

&&&

Mult mă mustră conştiinţa pentru că nu mi-am făcut însemnări amănunţite despre virtuoşii părinţi, care au trăit acum, în ultimii ani şi despre care mi-au povestit evlavioşii bătrâni pe vremea când eram monah începător; dar şi pentru marea mea nepăsare de a nu păstra nici măcar în memorie experienţele dumnezeieşti pe care le-au trăit acei bătrânei sfinţi şi pe care mi le-au povestit cu multă simplitate, ca să mă ajute duhovniceşte.

Părinţii acelei vremi aveau multă credinţă şi simplitate şi cei mai mulţi aveau puţină învăţătură de carte. Dar fiindcă aveau smerenie şi râvnă pentru nevoinţă, primeau mereu iluminarea dumnezeiască.

Pe când în vremea noastră, când s-au înmulţit cunoştinţele, din păcate raţiunea a zdruncinat din temelii credinţa oamenilor şi a umplut sufletele de semne de întrebare şi de îndoieli. Aşadar, firesc este să ne lipsim şi de minuni, deoarece minunea se trăieşte şi nu se explică prin raţiune.

Duhul acesta foarte lumesc ce îl stăpâneşte pe omul contemporan, care şi-a întors toată străduinţa spre a trăi mai bine, cu mai mult confort şi mai putină osteneală, din păcate a influenţat şi pe cei mai mulţi oameni duhovniceşti, care vor să se sfinţească cu mai puţină osteneală, lucru ce nu este cu putinţă, pentru că “sfinţii au dat sânge şi au luat Duh”.

Deşi ne bucurăm astăzi pentru această întoarcere mare spre Sfinţii părinţi şi monahism şi admirăm pe tinerii vrednici ce se afierosesc cu totul acestora, în acelaşi timp însă ne şi doare, deoarece ne temem că acest material bun nu va găsi aluatul duhovnicesc potrivit, şi astfel această plămadă duhovnicească nu va creşte, ci va ajunge ca pâinea necrescută.

Chiar până acum douăzeci de ani se putea afla încă simplitatea ce cuprindea toată Grădina Maicii Domnului. Iar acea mireasmă a simplităţii părinţilor îi aduna pe oamenii evlavioşi, ce se asemănau albinelor, şi îi hrănea. Aceştia la rândul lor duceau şi altora din această binecuvântare duhovnicească, spre a se folosi şi aceia. Pe oriunde ai fi trecut auzeai povestindu-se într-un mod foarte simplu, minuni şi fapte cereşti, pentru că părinţii le considerau foarte fireşti.

Trăind aşadar în această atmosferă duhovnicească a harului, niciodată nu ţi-ar fi trecut prin minte gândul îndoielii pentru cele ce le-ai fi auzit, pentru că şi tu însuţi vedeai ceva din acestea. Dar nici nu te-ai fi gândit să însemnezi, sau să păstrezi în amintire pentru urmaşi acele fapte dumnezeieşti, deoarece credeai că acea atmosferă de pateric va continua.

De unde să ştii că după câţiva ani cei mai mulţi oameni se vor desfigura din pricina multei culturi - deoarece învaţă în duhul ateismului şi nu în Duhul lui Dumnezeu, ca să sfinţească şi cultura cea din afară - şi necredinţa va ajunge până acolo încât minunile vor fi considerate basme ale vremii de demult?

Fireşte, când medicul este ateu, oricâte consultaţii ar face unui sfânt cu mijloace ştiinţifice (raze etc.), nu va putea distinge harul lui Dumnezeu. Pe când, dacă el însuşi va avea sfinţenie, va vedea cum iradiază harul dumnezeiesc.

Ca să dau o imagine mai vie a harului şi ca cititorii să înţeleagă mai bine duhul părinţilor ce stăpânea acum câţiva ani, am considerat că e bine să aduc, ca pilde, câteva întâmplări ale bătrânilor simpli ai acelei vremi.

La Schitul Ivirului, bătrânul Nicolae din obştea Marchianilor mi-a povestit despre un părinte, care avea şi el simplitate copilărească.

Odată, când secase fântâna lor, acesta a legat icoana Sfântului Nicolae cu o funie si a coborât-o în fântână, spunând:
- Sfinte Nicolae, să urci împreună cu apa, dacă vrei să-ţi aprind candela, căci poţi face aceasta. Vezi, vin atâţia oameni, şi nu avem puţină apă rece să le dăm.

Şi, o, minune!, apa urca încet-încet, iar icoana sfântului plutea deasupra. Când aceasta a ajuns sus, a luat-o în mâini, a sărutat-o cu evlavie şi a dus-o în biserică.

(Aceasta s-a petrecut cu vreo cincizeci de ani în urmă).

Aceşti “ostaşi de elită ai Bisericii noastre” şi-au biruit patimile, au nimicit pe vrăjmaşul diavol şi au fost încununaţi de Hristos cu cunună nestricăcioasă.

Pe mulţi dintre aceştia i-am cunoscut de aproape, dar, din păcate, nu i-am imitat şi acum mă aflu foarte departe de ei. Doresc însă din toată inima ca şi cei ce vor citi isprăvile lor dumnezeieşti să-i urmeze şi-i rog să mă pomenească şi pe mine, sărmanul Paisie, în rugăciunile lor. Amin.